

Το παράπονο του Αναστάντος Κυρίου μας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Το κέντρο της ζωής της Εκκλησίας μας είναι η Ανάσταση και το Αναστάσιμο Δείπνο, η Αναστάσιμη Τράπεζα.

Καθώς πλησιάζει το Άγιο Πάσχα και ετοιμαζόμαστε να προσκυνήσουμε τα Σεπτά Πάθη του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού και να τον δοξάσουμε Αναστάντα εκ νεκρών, πολλές σκέψεις κατακλύζουν τον νου μου και πολλά συναισθήματα πλημμυρίζουν την καρδιά μου. Θα χρειαζόταν πολύς χώρος και χρόνος για να περιγράψω όσα αισθάνομαι ως Αρχιερέυς και όσα συγκλονίζουν τον εσωτερικό μου κόσμο. Πιστεύω ότι και όλων των ανθρώπων τα αισθήματα, αυτές τις άγιες ημέρες είναι ανάλογα με τα ιδικά μου.

Ο Κύριός μας ανεβαίνει στον Σταυρό και προσφέρει το Πανάγιο Αίμα Του· κατεβαίνει στον Άδη και την τρίτη ημέρα ανασταίνεται για να μας χαρίσει την καινή ζωή και να μας κάνη κληρονόμους της αιωνίου Βασιλείας Του.

«Μεγαλύνομεν τα Πάθη Του, υμνολογούμεν και την Ταφήν Του συν τη Αναστάσει, κραυγάζοντες, Κύριε δόξα σοι» (1).

Συγκινούμεθα με την συμμετοχή του Λαού στις Ιερές Λατρευτικές Εκδηλώσεις και χαιρόμεθα, διότι οι Έλληνες έχουν βαθειά ριζωμένη στην ψυχή τους την πίστη

στον Θεό και την αφοσίωση στην Εκκλησία της Αναστάσεώς Του.

Όμως η χαρά μας, δυστυχώς, μετριάζεται η μάλλον σκιάζεται όταν σκεπτόμεθα τον τρόπο του εορτασμού του Αγίου Πάσχα. Θα αναφερθώ μόνο σε ένα στοιχείο. Χιλιάδες πιστών κατακλύζουν τους Ιερούς Ναούς και τα περίξ αυτών κατά την τελετή της Αναστάσεως και αναμένουν εν χαρά και αγαλλιάσει την αφή του Αγίου Φωτός.

Η κτίση φωταγωγείται από το ανέσπερο Φως του Αναστάντος και Άγγελοι μετά των ανθρώπων εορτάζουν ψάλλοντες τον επινίκιον ύμνον, επί τη λαμπροφόρω Αναστάσει του Κυρίου. **«Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου την καθαίρεσιν, άλλης βιοτής της αιωνίου απαρχήν»** (2).

Και ενώ όλα ευφραίνονται, πολλοί (ίσως οι περισσότεροι) εκ των συμμετεχόντων στην τελετή της Αναστάσεως, ως δια μαγείας και πάντως εκ συναρπαγής του πονηρού, αποστρέφουν τα πρόσωπά τους από τον Αναστάντα και σπεύδουν να εγκαταλείψουν την ουράνια και επίγεια ομού πανήγυρη, την Σύνοδο ουρανού και γης· βιάζονται να αφήσουν τον Κύριο, θυσιαζόμενον επί της Φρικτής Τραπέζης και προσφερόμενον εις βρώσιν τοις πιστοίς, προκειμένου να μεταβούν στα ίδια (στους οίκους των) η σε άλλους χώρους για την απόλαυση της κοσμικής χαράς και υλικής τραπέζης.

Εις ουδεμίαν άλλη περίπτωση αισθάνομαι τόσο λυπημένος, όσο εκείνη την στιγμή. Είναι πολύ μεγάλη η οδύνη, όταν ψαλλομένου του στίχου *«Αναστήτω ο Θεός και διεσκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού και φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν»* διαπιστώνομε ότι φεύγουν, διασκορπίζονται, όσοι προηγουμένως εδόξασαν τον Αναστάντα.

Την ώρα εκείνη νοερώς βλέπω και ακούω τον Κύριό μας να απευθύνη, επιδεικνύοντας τους τύπους των ήλων, την ερώτηση που απηύθυνε στους Μαθητάς στον κήπο της Γεσθημανή. *«Ουκ ισχύσατε μίαν ώραν γρηγορήσαι μετ' εμού;»* (3).

Παιδιά μου, μας λέγει, γιατί φεύγετε; Τόσο πολύ κουραστήκατε; Δεν αντέχετε άλλο την ουράνια φωτοχυσία; Ενοχλήθηκαν τόσο πολύ οι αισθήσεις σας από τους ουράνιους ύμνους; Επεινάσατε άραγε;

Παιδιά μου, γιατί με εγκαταλείπετε; Λαός μου τι εποίησά σοι και τι μοι ανταποδίδεις; Αντί της αγάπης, την λήθην! Αντί της θυσίας την άρνηση! Αντί της καθόδου στον άδη για να σε ανεβάσω στον ουρανό, την αχαριστία! Αντί της αποδοχής της προσκλήσεως στο Ευχαριστιακό Αναστάσιμο Δείπνο, την αγνωμοσύνη!

Λαέ μου, γιατί ανταλλάσσεις τον ουρανό με το χώμα, το αιώνιο με το πρόσκαιρο, την αθάνατη τροφή με την πρόσκαιρη βρώση, την χαρά της Βασιλείας του Θεού με την ψεύτικη κοσμική διασκέδαση;

Λαέ μου, γιατί σβήνεις το φως της Αναστάσεως και τρέχεις να φωτίσης τα σκοτάδια της ψυχής σου με τα ψεύτικα φώτα, του μάταιου κόσμου;

Τι θα απαντήσωμε στον Κύριό μας σ' αυτά τα ερωτήματά του; Καμιά ανθρώπινη λογική δεν δύναται να ερμηνεύση τούτο το γεγονός. Προσπαθούμε να αναλύσομε το φαινόμενο και να εμβαθύνομε στην ουσία του. Είναι ξένο το άκουσμα και φρικτό το θέαμα. Παρατηρείται δυστυχώς κατά τις τελευταίες δεκαετίες και είναι αποτέλεσμα της αγνοίας για το βάθος της εορτής και το Μυστήριο της, δια της Αναστάσεως, σωτηρίας. Είναι προϊόν της εκκοσμίκευσης που μαστίζει την ζωή μας και την κοινωνία μας.

Είναι αποτέλεσμα της επηρείας του παμμίαρου διαβόλου, ο οποίος ευφραίνεται με αυτή την στάση των ανθρώπων.

Εν κατακλείδι, η αποχώρηση των ανθρώπων από τον Ιερό Ναό πριν από την Λειτουργία της Αναστάσεως, συνιστά μεγάλη αμαρτία και προδίδει επιπολαιότητα ως προς τα θέματα της πίστεως. Όλος ο αγώνας που έχει καταβληθή μέχρι το Πάσχα, αποβαίνει μάταιος.

Κάποιοι έχουν έτοιμη την δικαιολογία. Δεν χωράμε όλοι στον Ναό, θα είμεθα απ' έξω. Τι πρέπει να πράξωμε λοιπόν; Θα κοπιάσωμε, δεν αντέχομε.

Στο ερώτημα αυτό -στην πρόφαση μάλλον αυτή- απαντάμε. Η Χάρις του Αναστάσιου πλημμυρίζει τα πάντα και το φως της Αναστάσεως καταγαύζει και τα εντός και εκτός του Ιερού Ναού και φωτίζει τα πρόσωπα των υιών της Αναστάσεως. «*Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια*» (4). Και ακόμη. Ο Κύριος έγινε άνθρωπος, εταπεινώθη, εμαστιγώθη, εφόρεσε ακάνθινο στέφανο για μας, ενεπτύσθη, εχλευάσθη, ανέβηκε στον Γολγοθά αίρων τον Σταυρό στον ώμο Του, εποτίσθη χολή και ξύδι, ανήλθε στον Σταυρό, κατέβηκε στον Άδη. Ανέστη εκ νεκρών για να αναστήση τον πεπτωκότα άνθρωπο. Όλα αυτά τα λησμονήσαμε και φεύγομε... διότι εκοπιάσαμε;

Θα ήθελα να σας μιλήσω για συγκλονιστικές έμπειρίες που έχω ζήσει με ανθρώπους της πίστεως, οι οποίοι επί ώρες ανέμεναν να εκφράσουν τα προς τον Θεό αισθήματά τους.

Περιορίζομαι σε δύο εξ αυτών:

Όταν υπηρετούσα ως Αρχιεπιγραμματεύς της Ιεράς Συνόδου, συνόδευσα τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο στην ειρηνική επίσκεψή του στην Εκκλησία της Πολωνίας. Εκεί λειτουργήσαμε στην Ιερά Μονή «Γκαμπάρκα» κατά την Εορτή της Θείας Μεταμορφώσεως. Χιλιάδες Λαού είχαν κατακλύσει τον λόφο της Μονής. Την ώρα της Θείας Κοινωνίας ξέσπασε βροχή. Η σκέψη μου ήτο ότι ο Λαός θα διαλυθή. Και όμως ουδείς εγκατέλειψε την Φρικτή Μυσταγωγία, αλλά εν υπομονή ανέμεναν, υπό βροχήν, να κοινωνήσουν των Αχράντων Μυστηρίων, από τους Ιερείς, οι οποίοι με τα Άγια Ποτήρια μετέδιδαν το Πανάγιο Σώμα και Τίμο Αίμα του Κυρίου. Μοναχές κρατούσαν ομπρέλλες, όχι για να προφυλάσσουν τους Ιερείς, αλλά το Άγιο Ποτήριο.

Η δεύτερη συγκλονιστική εμπειρία, ήταν στο Βουκουρέστι της Ρουμανίας τον περασμένο Οκτώβριο, όπου μετεφέραμε την Αγία Κάρα του Αποστόλου Ανδρέου προς ευλογία και αγιασμό του Ρουμανικού Λαού. Χιλιάδες Ρουμάνων ανέμεναν σχεδόν επί δώδεκα και πλέον ώρες, ημέρα και νύκτα, υπό φοβερό ψύχος, να έλθη η σειρά τους να προσκυνήσουν την Αγία Κάρα. Είχαν μια εξαίσια ηρεμία στα πρόσωπά τους και στα μάτια τους φαινόταν η γλυκειά προσμονή για την συνάντηση με τον Άγιο.

Αδελφοί μου. Είναι καιρός να αλλάξουμε στάση ζωής, ως προς ωρισμένα θέματα, τα οποία είναι ζωτικής σημασίας για μας. Το κέντρο της ζωής της Εκκλησίας μας είναι η Ανάσταση και το Αναστάσιμο Δείπνο, η Αναστάσιμη Τράπεζα. Ο εορτασμός του Πάσχα δεν πρέπει να είναι εξωτερικός, αλλά να συνιστά υπόθεση του έσω ανθρώπου. Πρέπει να είναι ανακαινιστικός, δυνατότητα και οδός επιστροφής στην Βασιλεία του Θεού και όχι ευκαιρία κοσμικής τύρβης και

τροφηλής ζωής.

Πιστεύω ότι αυτό το Πάσχα θα αναθεωρήσουμε την στάση μας και θα θελήσουμε να μείνουμε στο Δείπνο της Βασιλείας, ακούοντας τον χρυσολόγο πανηγυριστή, τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο να κραυγάζει εορταστικά. «*Ει τις ευσεβής και φιλόθεος απολαυέτω της καλής ταύτης και λαμπράς πανηγύρεως...*» (5). Και αφού αποκτήσουμε την εμπειρία της μεθέξεως της αθανάτου τραπέζης και της δεσποτικής αναστασίμου ξενίας, ας απολαύσουμε και τα αγαθά της άλλης τραπέζης στο σπίτι μας, που θα μοσχοβολάη Ανάσταση και όπου τα δώρα του Θεού θα μας δώσουν την χαρά και της υλικής απολαύσεως αφού, ο όλος άνθρωπος ως ψυχοσωματική οντότητα, ως μικτός προσκυνητής κατά τον Ιερό Γρηγόριο τον Ναζιανζηνό, αγιάζεται από την Εκκλησία της Αναστάσεως.

Αδελφοί μου. Μην φύγετε το Πάσχα από την Εκκλησία προ της Θείας Λειτουργίας. Μην εγκαταλείψετε τον Κύριο. Μην διαπράξετε αυτή την μεγάλη αμαρτία.

Καλή Ανάσταση.

- 1. Δοξαστικόν του Εσπερινού του Μεγ. Σαββάτου*
- 2. Τροπάριον της ζ' ωδής, του Κανόνος του Πάσχα*
- 3. Ματθ. κστ , 40*
- 4. Τροπάριον της γ' , ωδής, του Κανόνος του Πάσχα*
- 5. Από τον Κατηχητικό Λόγο του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου*

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ.κ. Χρυσοστόμου

Πηγή: xristianos.gr